

LBRIS

We know
books

LUMINIȚA
ALDEA

ACASĂ
— roman —

volumul IV

E I K O N

București, 2024

Cap. VIII: STELA BORISLOV / 5

Cap. IX: PE CULMI / 321

CAP. VIII

STELA BORISLOV

Trenul o ducea șuierând spre necunoscut și înghițindu-și lacrimile îi venea să se pocnească singură de ciudă ce-i era pe propria-i ființă ce tânjea după casa de copii.

Nu se poate să-mi fie dor... Toată viața mi-am dorit să plec de acolo... Așa m-am simțit și când am plecat la liceu, dar până la urmă a fost mai bine decât la cămin...

A ascultat fără niciun gând zgomotul roților de tren și era mai bine fără gânduri, doar zgomot și peisaj fugind de o parte și de alta a trenului. Case, copaci, poduri, oameni, animale ce pășteau pe câmpuri fugeau prin dreptul ferestrelor. Ca un hoț au venit iar gândurile și iar era rău.

Aș fi vrut să fie și Mariana cu mine. Nu vreau să fiu singură. Nici măcar adresa ei nu o am ca să-i scriu. Cu fiecare clipă sunt tot mai departe de casă și nu știu dacă am să mă mai întorc vreodată... Care casă!? a întrebat un gând și ea nu știa ce să-i răspundă. Nehotărâtă a îngânat: casa e locul pe care îl cunosc; orașul, parcul, căminul, Mariana, amintirea doamnei Veronica. Gândul s-a mulțumit cu răspunsul ei căci nu a mai întrebat nimic. Obosită și-a pus capul pe speteaza banchetei. Îi era somn, dar îi era imposibil să adoarmă.

Cine sunt?... Sunt Stela Borislov. Nu știu cine m-a născut și unde. Nu știu dacă sunt țigancă sau româncă. Tenul măsliniu spune că aș fi țigancă, dar eu nu vreau să fiu. Eu vreau să fiu româncă. Numele Borislov

LIBRIS | We know books

este nume bulgar sau rusesc – așa mi-a spus o profesoară la liceu. Cine sunt, deci?... Nu știu. Unde am crescut?... Când eram mică la Dersca și Vama. Acolo mă închideau în pod în întuneric când eram obraznică. După aceea am venit la cămin la Fălticeni. Nu am avut norocul Marianei de a fi înfiată. Cine ar fi vrut un copil ca mine? Eram urâtă și sălbăticiune. În schimb am avut noroc că m-a iubit mult doamna Veronica. N-am avut noroc nici eu nici Mariana până la urmă: pe ea au adus-o înapoi, iar doamna Veronica a murit. O uram pe Mariana când au adus-o iar la cămin. Era altfel decât mine și mă mai făcea și sălbăticiune. O băteam de câte ori mă supăra. Nu credeam atunci că vom deveni vreodată prietene.

Ce am?... Am câteva haine, o pernă, o plapumă și trei sute de lei pe care i-am câștigat muncind două săptămâni la fermă la „Vișina” la cules fructe.

Unde merg?... La Focșani. Acolo am primit repartiție la o fabrică de băuturi alcoolice.

A, mai am ceva! Am diploma, repartiția și câteva acte.

În mare trebuie să constat că sunt puțin, am puțin, vin de nicăieri și merg spre necunoscut.

Sunt totuși om! Știu sigur că sunt om! Oare e o avere să fii om?!... E destul? E ceva sau nimic?... Nu știu...

Între o întrebare și un răspuns ștergea câte o lacrimă ce-i aluneca pe chipul colțuros și plângând părea mai urâtă decât de obicei. Nasul mare cu aripile nărilor exagerat de lățite, obrajii cu pomeții mult prea proeminenți, bărbia pătrată nu erau făcute pentru a fi udate cu lacrimi. Că în interior avea suflet la fel ca oricare copil nu conta. Ea stârnea repulsie și plângând și râzând așa că în afară de doamna educatoare ce a iubit-o oricum și a strâns-o în brațe când a plâns nimănui nu i-a fost milă niciodată de durerea ei. Mai târziu s-a apropiat de ea Mariana trecând dincolo de trup și de chip, ce era un ambalaj până la urmă, a găsit sufletul

și acel suflet i-a fost drag căci dincolo de aparențe era la fel ca al ei: speriat, singur, însetat de iubire, condamnat de oameni și de Dumnezeu...

Seara a ajuns în Focșani. A coborât greu din tren cu geamantanul și cu pachetul uriaș în care era plapuma și perna.

A lăsat bagajele în grija unei femei și s-a dus la wc în gară. Când s-a întors nu mai avea decât geamantanul. Femeia dispăruse cu plapuma și cu perna ei. Plângea disperată că pierduse singurele lucruri de la doamna Veronica. Când s-a liniștit și-a spus: Bine că nu mi-a luat și geamantanul! Am în el actele, banii și hainele. De acum și la wc mă duc cu el.

A întrebat de cineva cum poate ajunge la „Întreprinderea de băuturi alcoolice” și după ce a primit indicații a început să rătăcească pe străzi în căutarea fabricii. De la casa de copii i s-a spus să se cazeze la căminul de nefamiliști a întreprinderii. A ajuns la fabrică aproape de miezul nopții. Fabrica era tare departe de gară și în plus se și rătăcise de câteva ori.

Portarul fabricii i-a spus să vină a doua zi când sunt șefii la birouri.

— Vin tocmai din Fălticeni. Nu cunosc pe nimeni aici. Nu am unde dormi. Spuneți-mi unde-i căminul de nefamiliști, vă rog.

Bărbatul a privit insistent necunoscuta ce nu avea unde dormi. Ar fi ajutat-o bucuros și bineînțeles că ar și profitat de faptul că-i cădea în mână o ființă singură pe lume dacă nu ar fi fost atât de urâtă. Dacă i-ar fi plăcut ar mai fi pus câteva întrebări „nevinovate”: de ce e singură, unde-i sunt părinții și apoi în funcție de răspuns ar fi ajutat-o bucuros.

A arătat plictisit spre clădirea din fața fabricii. Fata a înțeles că acolo e căminul.

— Mulțumesc.

Înainte de a pleca a privit lung spre bucata de pâine de pe masa portarului. Îi era tare foame. Nu a mâncat nimic toată ziua. Omul i-a văzut privirea. A înțeles că-i e foame. Se vedea asta în ochii ei. I-ar fi dat să mănânce, i-ar fi găsit un loc să se culce, dar cu o singură condiție: să fi fost frumoasă.

Ea deja făcuse câțiva pași când el a strigat după ea:

— Du-te la cămin, dar nu cred că te primește! Trebuie să mergi mai întâi la șefi să-ți faci formele de angajare, să vezi dacă te primesc să lucrezi la noi în fabrică și de-abia apoi poți fi cazată!

Fata și-a continuat drumul fără a arăta cât e de deznădăjduită. S-a dus la cămin căci nu avea unde se duce în altă parte. Măcar să încerce.

A bătut timid în ușa încuiată. După minute bune de așteptare a mai bătut încă o dată un pic mai tare. A mai așteptat mult de tot și apoi iar a bătut.

Prin sticla ușii de la intrare a văzut că vine cineva. Era o femeie. Își târâia picioarele pe hol și avea fața buhăită de somn. Era furioasă că a fost trezită. Se vedea nemulțumirea pe fața ei acră. Fără a deschide ușa s-a răstit spre necunoscuta din prag:

— Ce-i cu tine la ora asta?

Privind-o nu-și dădea seama dacă e o locatară a căminului ce întârziase prin oraș. Peste o clipă i-a fost clar că nu a mai văzut-o niciodată și a țipat și mai furioasă:

— Cine ești? De ce bați în ușă la noi la miezul nopții?

— Sunt din Fălticeni. Acum am venit cu trenul. Am fost repartizată la întreprinderea asta. Nu am unde sta până dimineață.

— Vino dimineață la șefi la birouri. Aici poți fi cazată numai după ce ți-ai făcut formele de angajare.

Femeia s-a îndepărtat de ușă. Stela, speriată că își va petrece noaptea în stradă, și-a făcut curaj și a bătut iar.

— Du-te dracului de țigancă și lasă-mă să dorm! a auzit strigându-i-se din interior.

— Vă rog, lăsați-mă în hol până la ziuă! Nu am unde mă duce! Vă rog!
Din interior nu i-a mai răspuns nimeni. Nu putea plânge deși ar fi vrut. Îi era mai dor ca niciodată de Mariana și de doamna Veronica.

LIBRIS | We know books

Avăzută un grup de tineri venind spre cămin. Veneau de la discotecă din oraș. S-a ascuns din calea lor în parcul din față căminului. Nu a îndrăznit să se mai ducă la ușă când aceasta a fost deschisă pentru ei.

Cinic creierul ei repeta o întrebare din tren: Oare e ceva să fii om?... Nu, nu-i nimic să fii om! Nimănui nu-i pasă că sunt om... a țipat spre gândul ce o săcâia. Să fii om poate fi totul; să fii om poate fi nimic! Depinde de circumstanțe... a adăugat apoi a râs plângând și și-a certat gândurile: Uite unde stătea filozofia! Mă aștepta în Focșani să mă învețe ce e omul!...

S-a așezat pe o bancă. Își ținea geamantanul strâns lângă ea. Îi era foame, sete și frig, dar astea erau mici pe lângă faptul că îi era dor, simțea singurătatea mai crud ca niciodată în viața ei și pentru prima dată se gândea la mama, la ființa ce o născuse. Nu-i zicea mamă în gânduri, ea n-a pronunțat niciodată cuvântul ăsta pentru nimeni. În vocabularul ei cuvintele: mamă, tată, părinți nu existau.

Cum o fi cea care m-a născut? De ce nu m-a vrut?...

Fața urâtă îi era schimonosită de plâns. Aproape în zori a ațipit cu capul pe geamantan. A visat-o pe doamna Veronica. Aceasta a ținut-o în brațe și a lăsat-o să plângă la pieptul ei. În vis i-a fost bine și când s-a trezit îi părea rău după vis. Cu tot cu geamantan – nu avea unde să îl lase – a plecat la fabrică. Nu era spălată pe față și hainele îi erau boțite. Mirosea a transpirație și nu era pieptănată.

Era prea dimineată și a așteptat mult să vină doamnele de la serviciul „Personal”. A explicat bălbâindu-se ce-i cu ea și a întins repartiția spre doamna ce o privea cu dispreț.

Toate de-abia își stăpâneau râsul privind-o cum și-a pus geamantanul jos în birou și cum l-a deschis pentru a-și căuta în el hârtiile.

— Umblă ca proasta cu geamantanul după ea. E cretină! a dat sentința o cucoană ce nu avea nicio treabă cu angajarea ei.

— Te duci la cabinetul medical al fabricii și completezi fișa asta apoi vii iar la noi!

Putea să iasă fără să spună nimic. Când a întrebat „De ce?” nici ea nu știa de ce a făcut-o și nici răspuns nu a așteptat. A fost un fel prostesc de a pune o întrebare fără rost. În plus nu știa că trebuie să faci o fișă medicală la angajare.

— Ca să întrebe prostul! a țipat doamna ce-i dăduse hârtia să o completeze. De aia! Când vii iar nu mai veni cu geamantanul după tine că ți-l arunc afară din birou!

— Nu am unde să-l las. E tot ce am. Mai aveam o plapumă și o pernă, dar mi le-a furat cineva aseară în gară când am ajuns. Nu vreau să pierd și hainele... E tot ce am!...

— De unde vii? De ce ești singură?

— Vin de la Fălticeni. Am crescut la casa de copii.

— Ai spus că de la Suceava. Pe diplomă și repartiție scrie că acolo ai făcut liceul.

— Acolo am făcut liceul, dar de crescut, am crescut la Fălticeni.

Toate doamnele din birou aveau același dispreț pe față, doar doamna ce i-a pus întrebările era mai blândă.

— Nu ai părinți?

— Nu am pe nimeni.

S-a îndreptat spre ușă. O întrebare a ajuns-o din urmă.

— Unde ai stat astă noapte? Am înțeles că ai ajuns ieri.

Vocea era blândă și trăda îngrijorare.

— Pe bancă în parcul din fața căminului de nefamiliști. Nu mă puteau primi până nu îmi fac formele de angajare.

— Grăbește-te la cabinetul medical! Eu fac toate celelalte acte ca până la amiază să fie totul gata și să primești și o repartiție în căminul de nefamiliști.

— Mulțumesc, a răspuns Stela și vocea ei avea o căldură ciudată. Era așa de mult că găsisse o firimitură de blândețe.

— Ce ai mâncat? o întrebă doamna Elena – va afla mai târziu că așa o cheamă – și se îndrepta spre ea cu pachetul ei de mâncare.

Stela a privit chipurile reci și disprețuitoare ale celorlalte doamne din birou și privind-le în ea a renăscut sălbăticiunea.

— Am mâncat! Sunt sătulă!

Vocea ei a fost mai dură decât era necesar și doamna Elena s-a întors la biroul ei supărată.

— Du-te și fă actele.

Fata a ieșit din birou fără a saluta. A căutat cabinetul medical târându-și geamantanul după ea. Părea mai firoasă ca de obicei. La cabinet nu erau pacienți. A explicat asistentei ce vrea.

— Lasă fișa la mine. Dă-mi buletinul să-ți completez datele. Așteaptă pe hol până vine domnul doctor.

Doctorul a venit și ea a fost chemată. A intrat cu tot cu geamantan în cabinetul medical. Se temea să-l lase în hol să nu i-l fure cineva. Nu știa cine e, nu știa a cui e, dacă îi fura și geamantanul nu mai avea nimic nici haine și nici acte și rămânea mai puțin decât era acum.

— Lasă geamantanul pe hol. Ce, la mine în cabinet e gară?

— Nu pot, tovarășe doctor! Mă tem să nu mi-l fure! a răspuns Stela repezit și ținând strâns mânerul geamantanului.

Doctorul a privit-o insistent peste marginile ochelarilor.

— Bine. Am să-ți fac control ginecologic și tu o să ții geamantanul în mână. Du-te după paravan și te dezbracă.

— Ce să-mi faceți?

— Control ginecologic. E obligatoriu la angajare. Du-te și te dezbracă că nu îmi pierd toată ziua cu tine.

Stela nu știa ce înseamnă asta, dar nu a întrebat. Credea că-i un fel de consult ca atunci când era răcită sau când avea roșu în gât și

mergea la cabinetul medical al liceului. Înainte de a ajunge după paravan s-a întors înapoi.

— Vreau la baie. Unde-i?

Doctorul și-a pierdut toată răbdarea. A țipat spre asistentă, căci Stela nu merita cuvintele lui nici măcar când țipa.

— Arată-i cretinei ăsteia unde-i wc!

Și asistenta a bruftuluit-o în timp ce-i arăta ușa pe care trebuia să meargă.

— Lasă geamantanul din mână! a țipat la ea când a văzut că intră cu tot cu el la wc.

Fata nici nu a vrut să audă.

— Cretină! Cretină! Cretină! țipă doctorul și mâinile îi tremurau în timp ce-și aprindea țigara. A tras cu sete pentru a-și potoli nervii și când a dat afară fumul a șoptit mai calm, dar ferm: Cretină! Cretină fără leac!

Asistenta i-a explicat, după ce s-a întors de la baie, cum să se dezbrace și cum să se așeze pe masă.

— Nu vreau! a țipat Stela revoltată.

— Dacă nu vrei ieși dracului din cabinetul meu că nu eu te-am obligat să vii aici! țipă și doctorul.

Stela avea gândurile răvășite. I-a plăcut mereu desenul animat în care un șoricel pleacă de la țară, de acasă, la oraș, căci visa că la oraș e o viață cu mult mai frumoasă. Ajuns în oraș se sperie de mașini, cade în canalizare, aproape îl sfâșie niște câini încât bietul șoricel după mii de peripeții se întoarce la „casa, dulcea casă” hotărât să nu mai plece niciodată. Exact ca șoricelul se simțea și ea. Dacă s-ar fi putut întoarce la cămin acolo ar fi fost pentru ea dulcea casă pe care ar fi vrut să nu o mai părăsească vreodată. Dar viața ei nu era desen animat, ea nu era șoricel și nici posibilitate de întoarcere acasă nu era.

LIBRIS | We know books

Cu mintea încetoșată de răutatea lumii s-a forțat să gândească logic. Dacă pleca nu obținea certificatul medical și nu se putea angaja și la noapte rămânea tot pe drumuri.

S-a dezbrăcat așa cum i-a spus asistenta și s-a așezat pe masă.

— Puți ca dracu! Mai spală-te în loc să faci mofturi, o certă doctorul în timp ce o consulta și ea nu a reacționat în niciun fel. Parcă ce putea zice?! Într-adevăr mirosea. Dormise îmbrăcată cu o noapte înainte. La cămin se spăla în fiecare seară și după aceea îmbrăca pijamaua. Chiar era tare îngrijită. Învățase asta copiind-o pe Mariana.

Dincolo de rușine, umilință, durere se gândea mereu la cea care o născuse și simțea ură mai mult ca oricând altă dată în viața ei.

— Du-te la policlinică și fă rază și analiză la sânge. Uite biletele de trimitere. Vino cu rezultatele la mine. N-ai mâncat nimic, nu?

— Nu.

A luat biletele și a plecat. Din hol s-a întors înapoi.

— Dați-mi hârtia pentru angajare și după aceea plec la policlinică! Am nevoie de ea!

— Nu pot să ți-o dau până nu-mi aduci rezultatul analizelor, toantă ce ești!

Stela a plecat spre policlinică și mergea ca un om beat și de amețeala ei nu era vinovată numai foamea și setea, ci lumea o îmbătase mai rău decât astea. Nu înțelegea cu ce greșește. De ce îi vorbește toată lumea urât.

A mers mai întâi la cabinetul de recoltat analiza la sânge, apoi a așteptat la rând la radiologie. Și într-o parte și în alta primea rezultatul între ora 13 și 14. Și într-o parte și alta a fost certată că poartă geamantanul după ea și ea a înghițit cearta fără să scoată un cuvânt măcar. Parcă avea ce zice... Avea ce explica...

Și oricum explicația era lungă și cei ce o certau nu aveau timp de explicațiile ei fără sfârșit. Pentru toți era o cretină, o tâmpită ce își căra geamantanul și la wc, și la recoltat sânge și la rază. Era prea obosită

IBDIS | We know books

să le explice că ea este ca melcul cu casa în spate. Tot ce are ea pe pământ era în acel geamantan.

Cearta lor nu era cea mai mare grijă a ei. Altceva o chinuia. Oricum socotea nu credea că va ajunge la timp să facă actele și să primească un loc de cazare și va trebui să mai doarmă o noapte pe bancă în parc și asta era marea ei grijă. Nu o speria foamea, setea, răutatea lumii cum o speria frica de a mai sta încă o noapte sub cerul liber. A ajuns cu rezultatul analizelor la ora trei la doctor, dar acesta era deja plecat. Asistenta i-a spus să vină a doua zi dimineața. A ieșit din clădire plângând în hohote. Nu-i păsa că o vede lumea și că se uită ciudat la ea. Vărsa plângând toată otrava ce o adunase în ea în ultimele douăzeci și patru de ore ce păreau cât un veac. Niciodată nu și-a imaginat că lumea poate fi atât de inumană. O rază de speranță i-a potolit plânsul.

...Să merg la doamna Elena de la birou și să o rog să mă ajute. A fost bună când mi-a dat să mănânc. Ce proastă am fost că nu am luat pachetul...

S-a întors spre fabrică cu o firmitură de speranță ce i-a ostoit plânsul. Tot datorită speranței nu simțea durerea ce-i rupea mâinile de la căratul geamantanului.

Plânsul a venit iar când paznicul de la poartă – altul decât cel de aseară – i-a spus că toată lumea de la birouri e plecată. Au program de la șapte la trei.

Nu simțea nimic decât o letargie totală când s-a așezat iar pe o bancă dintr-un parc. În loc să simtă prea mult, mai mult decât putea suporta, ca un fel de apărare împotriva dezintegrării de prea multă durere nu simțea nimic. Sfârșeala, letargia, golul, pustiul îi umpleau sufletul și peste toate astea era o întrebare ce nu a putut-o acoperi golul: Cine-i Dumnezeu!? Eu nu-l cunosc...

Spre seară a plecat spre parcul din fața căminului de nefamiliști. Voia să stea pe aceeași bancă pe care a stat și cu o noapte înainte. Era